

Månedens salme – september: 808 Fra vest står blæsten ind

Tekst: Lisbeth Smedegaard Andersen / Melodi: Erik Sommer

Salmen er skrevet i forbindelse med en høstfest i byen Rakkeby i Vendsyssel. Det er en ny høstsalme. Høstsalmen har den kendte takketone, når "vores lovsang" fylder himmelrummet, men salmen har også en underliggende tone af vemod og afsked, som det kendes fra andre høstsalmer bl.a. "Nu falmer skoven trindt om land".

Vi møder allerede denne dysterhed i det første vers, hvor de lave hegn danser skyggedans med mørkets magter, men også i feriedage der er brugt, en sommer der brænder ned, græs der visner. Erik Sommers melodi understreger denne stemning.

Et andet element i salmen er den måde, hvorpå salmen inddrager alle mennesker – både dem, "som året bragte mere sorg end glæde", dem, for hvem fremtiden er en "ligning med en hel del ubekendte, dem, der har meget at takke for. Alle disse mennesker og os med dem ses herigennem som små dele af et stort skaberværk. Der lyder ordene "Frygt ikke" til os alle, som igen og igen er engles ord til mennesker i Det Nye Testamente, og det gør, at vi kan lade vores vinterhjerter leve i Guds hænder.

Salmedigteren skriver selv om salmen: "Da Danmark var et langbrugsland, var det naturligt at holde høstgudstjeneste og takke for høsten, men jeg tror, at når høstgudstjenester stadig er en naturlig del af vores kirkeår og tradition, så skyldes det, at vi har brug for engang imellem særligt at lægge vægten på taknemmeligheden over menneskelivet som helhed. Derfor er salmen en efterårs- og høstsalme, hvor jeg prøver at udvide perspektivet lidt fra høsten til taknemmeligheden over, at Gud ikke alene giver sol og væde, men også er hos os, når vi sørger og frygter for fremtiden".

Fra vest står blæsten ind mod
de lave fyrrehegn
der danser skyggedans med mørkets magter
mens skyer går og kommer
med tågedis og regn
og vådt og vissent løv i kælderskakter.

Når somren er til ende
og feriedage brugt
og vibeskrig og lærkesang forstummet
når markerne er høstet
og træet bærer frugt
skal vore lovsang fylde himmelrummet

til Gud der i sin godhed
lod alting spire frem
og sendte sol og regn til byg og hvede
han glemmer ingen skabning
og husker også dem
som året bragte mere gråd end glæde

Frygt ikke! det er ordet
når havtorn står med bær

og hede sommerdrømme er forbrændte
Gud er hos den der ængstes
og den hvis fremtid er
en ligning med en hel del ubekendte

Hør! fugletrækket nordfra
en sommer brænder ned
og græsset visner væk og solen vender.
Når Gud vil lyse om os
velsignelse og fred
skal vinterhjerter leve i hans hænder.